

„Mis aga? Sul 'pole ju muud tegemist, kui minu sõnu walwata ja neid näutumaks läänata, ning mind vihastada, kus aga mahti saad, sa kiisupunn!“

Sähärdujel lustilisul toonil laulis õrnale edasi kuni puhkama heitsid. See viist oli tema õhtu laul ja palve. Ei saanud mees enne rahu, kuni üni neid ära wöritis. Siis wast walitsest waikus sääl Tang'ide majas.

Ring selles waikuses olivad kaks äparduse alised meest otse surma hirmus — sell wööras toas ja toa omanik wööras köökis, viimasel oli dige õnde pöli. Jalg walutas tal hirmfaste ja mure, kes ometi tema toas peaks olema, waewas teda. Suure waewaga asus ta iuhe kummuli ãmbri päälse. Kidevel iste liikus alati ja sundis teda tahtmata walutawa jalga töökama. Nii hirmust ja walust piinatud külitas ta mitu tundi sääl ja leidis aega, rohkeste jelle üle järele mõtesda, mis sellest küll wälja tuleb, kui inimene vägise paari loipiku hoitkassasse ahnitseb saada, õnnetu öö-kapukas oli õieti tempu sattunud. Kui pitkad olivad need tunnid, kuni pääev künrama hakkas! Noh ometigi! Waewast näitisid end sügisese pääwa ešimesed koidu liired, sääl tegi hr. Rahuleid katset ülesse tõusmiselle, et sellest wöörast kohast ära minna. Nüüd nägi ta

ta weefraani, sonkas ligemale, lastis wärset wett haawa päälse ja mässis käterätiku ümber, mis säälsamas warna külges rippus. Parajaste pööras ta fraani kinni, sääl nägi ta enese ehmatuseks, kuda tema toa uks avati, uks wööras mees astus ette-vaatluskult wälja, wahtis hoolega enese ümber ja ruttas siis tasakste mõöda treppi alla. Nii palju tema haige jalg seda lubas, sonkas hr. Rahuleid enese tuppa, pööras uksesse luffu ja heitis siis, puruwäsimud ja ärarampind, prantsali! rahutuma unese mahha. Ta oli ju nii kaugele joudnud, et und nägi, nimelt, kuda salt hirmsaid rõöwlid tema fallale kippusiwad, sääl äratas teda juba wali paugutamine wastu uksesse pihta.

„Kes sääl on?“ uris haawatud jala omanik pool uniselt.

„Mina, Tang, teie majaperemees!“

„Mis t'e tahate?“ urises hr. Rahuleid tuisest.

„Mul oleks waja, paar sõnatest teiega rääkida“, andis Tang alandlikust wastuseks.

Üsna häda sunnil töoris nii piinatud hilürilise ülesse, tassis end uksesse juure ja awas seda. Walu pärast pigistas hambad koffu, 'na mis frigin taga.

Oli Truuta tüür moorike, oli tema mees seda heldema loomuline. Maene oli talle nii palju fäskuji ja nõuuandmisi öösejõe juhtumise pärast annud,